Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, κοντὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἀπριλίου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 19*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄ *(Συνέχεια)*

— Ἐξοχώτατε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως. Ἔχω σπουδαῖα νὰ σᾶς 'πῶ.

— Καλά, εἶπεν ὁ Λωζέν, ἀναβαίνων σιγὰ-σιγὰ τὴν κλίμακα. Ἔλα νὰ μὲ βρῆς στὸ δωμάτιό μου, ἀλλὰ κάμε γρήγορα, γιατὶ μόλις προφθάσω νὰ ντυθῶ, διὰ νὰ ὑπάγω στὴν ἐπιθεώρησι τοῦ συντάγματός μου.

Ὁ Μπόμπης ἔτρεξε νὰ δέσῃ τὸ ἄλογόν του εἰς τὸν σταῦλον, ἀδιαφορῶν πρὸς τὰ ὀργίλα βλέμματα ποὺ τοῦ ἔρριπτεν ὁ ἀρχισταυλίτης. Καὶ μετ' ὀλίγας στιγμάς, ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ Λωζέν.

— Ἔμπρός! εἶπεν ὁ δούξ, ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν ὁλονὲν τὴν τουαλέτταν του καὶ ἄλλαζε τὴν κομψὴν αὐλικήν του ἐνδυμασίαν μὲ τὴν στολὴν τοῦ συνταγματάρχου τῶν Βασιλικῶν Δραγόνων.

Δύο θαλαμηπόλοι τὸν ἐβοηθοῦσαν.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ μικρὸς βλέπων τοὺς ὑπηρέτας, μοῦ ὑποσχεθῆκατε μίαν ἀκρόασιν χωρὶς μάρτυρας.

— Ἀ, ναί, ἔχεις δίκηο, εἶπεν ὁ δοὺξ μ' ἐλαφρὰν εἰρωνείαν.

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς θαλαμηπόλους, διέταξε:

— Νὰ βγῆτε ἔξω, διότι ὁ τζόκεύ μου μοῦ φέρνει, φαίνεται, ἀπὸ τὸ Λονδῖνον μυστικὰ πολὺ σπουδαῖα, ποὺ δὲν κάμνει νὰ τ' ἀκούσῃ κανένας ἄλλος.

Καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθον οἱ ὑπηρέται'

— Τώρα ἔμπρός, μίλησε, εἶπεν ὁ Λωζὲν πρὸς τὸν Μπόμπην' καὶ κάμε γρήγορα, γιατὶ πρέπει νὰ τελειώσω καὶ τὴν τουαλέττα μου. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ κούω τὴς *παπαρδέλες* σου ἀρκετὰ τὴς ἄκουσα ὡς τώρα!

Χωρὶς νὰ ταραχθῇ πρόσωῶς ἀπὸ τὴν δυσμενῆ γλῶσσαν τοῦ κυρίου του, ὁ μικρὸς τζόκεύ ἐθήλωσεν ἡσύχως:

— Ἐξοχώτατε, ἡ αὐριανὴ κούρσα εἶνε κερδισμένη ἀπὸ σᾶς ἐκ τῶν προτέρων.

— Ναί, τὸ ἐλπίζω κ' ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Λωζέν, χάρις εἰς τὸ *Βέλος* μου, τὸ καλλίτερο ἄλογο τοῦ συντάγματός μου, ποῦ τὸ γυμνάζω ὁκτὼ ἡμέρες τώρα... Αὐτὸ μόνον εἶχες νὰ μοῦ 'πῇς;

— Ὄχι, Ἐξοχώτατε, θὰ σᾶς πῶ καὶ ἄλλα. Αὔριο δὲν πρέπει νὰ βάλετε νὰ τρέξῃ τὸ *Βέλος*, ἀλλὰ τὸν *Πέρτενερ*. Γιατὶ αὐτὸς μόνος εἶνε βέβαιον πῶς θὰ νικήσῃ.

— Ἔ, μὰ θὰ μὲ κάμῃς νὰ θυμώσω στ' ἀλήθεια, Μπόμπη! Ἀφοῦ ξέρω, ὅτι ὁ ἀντίπαλός μου, ὁ μαρκήσιος Κονφλὰν, ἔχει τὸν *Πέρτενερ* εἰς τὸν σταῦλό του ἀπὸ χθές, πῶς θὰ μοῦ 'πῇς τώρα ὅτι τὸν ἔχεις ἐσύ;

— Σᾶς ὁρκίζομαι, Ἐξοχώτατε, ἐτι ὁ *Πέρτενερ* αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται στὸ δικό σας σταῦλο.

Καὶ ἀμέσως ὁ μικρὸς τζόκεύ ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν δοῦκα τὰ τοῦ ταξειδίου του. Δὲν παρέλειψε τίποτε' οὔτε τὰς ἀνοησίας ποὺ ἔκαμεν εἰς τὴν ἀρχήν, οὔτε τὴν βοήθειαν ποὺ τοῦ ἔδωσε κατόπιν ὁ Τσάρλεύ.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦ βαψίματος, ὁ δούξ ἐξεδήλωσε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ μόλις ὁ μικρὸς ἐτελείωσε τὴν διήγησιν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του καὶ ὡς ἀστραπὴ κατέβη εἰς τοὺς σταύλους.

Ἐκεῖ ἐξήτασε μὲ προσοχὴν τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον ὅλοι εἶχον ὑποδεχθῇ τόσον

«Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ μεγαλοσώμου συνταγματάρχου καὶ τοῦ μικροῦ τζόκεύ ἦτο τόσον μεγάλη...»

περιφρονητικῶς, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ μέγαρον.

Ὁ δοὺξ ἐγνώριζεν ἀρκετὰ τ' ἀγγλικὰ συστήματα καὶ ἤξευρεν ὅτι τὰ ἱπποδρομικὰ ἄλογα,—ἄγνωστα ἀκόμη εἰς τὴν Γαλλίαν,—ἦσαν ἰσχνά, ἀπηλλαγμένα ἀπὸ κάθε περιττὸν παχος, χάρις εἰς τὴν γύμνασιν καὶ τὴν δίαιταν, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ὑπέβαλλαν σοφοὶ ἱππογυμνασταί.

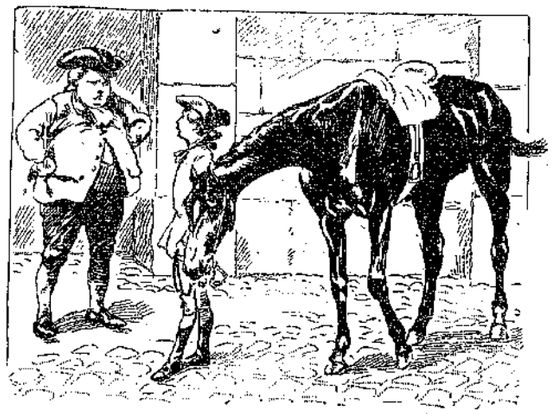

«Δὲν τὸν ἔχω ἐγὼ τὸ σταῦλο μου γιὰ τέτοια φοφίμια !...» (Σελ. 143, α'.)

Ὑπὸ τὴν λάσπην καὶ τὴν σκόνην τοῦ δρόμου, διέκρινε τὰς καλλονὰς ἐκείνου τοῦ ζῴου, τὸ εὔγραμμον, τὸ νευρῶδες καὶ ἐλαστικὸν του σῶμα. Τὸ ἔλυσε μόνος του, τὸ ἐτράβηξεν εἰς τὸ φῶς τῆς θύρας, καὶ ἐκεῖ ἐθαύμασε τὴν λεπτότητα τοῦ δέρματός του καὶ τοῦ τριχώματος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο δίκτυον φλεβῶν, ἐξογκουμένων ἀπὸ εὐγενὲς αἷμα.

Δὲν τοῦ ἔμεινεν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ μικρός του τζόκεϋ τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλως τε ἡ ἀντικατάστασις τοῦ *Πέρτενερ* διὰ τοῦ βαμμένου ἀλόγου, ἐξήγει τὰ πάντα. Ὁ δοὺξ, πλήρης πάλιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν Μπόμπην, τὸν ἠρώτησε σιγά:

—Ξέρει κανένας ἄλλος αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ;

—Δὲν τὴν εἶπα σὲ κανένα, Ἐξοχώτατε.

—Λαμπρά! Ἐξακολούθησε λοιπὸν νὰ κρατῇς τὴν γλῶσσά σου, περιποιήσου καλὰ τὸν *Πέρτενερ* καὶ αὔριο ἐσὺ ὁ ἴδιος θὰ τὸν καβαλλικέψῃς γιὰ νὰ τρέξῃ.

Ἐπὶ τέλους ὁ Μπόμπης ἐθριάμβευε !

Οὔτε τὰ εἰρωνικὰ βλέμματα τῶν ὑπηρετῶν ἔβλεπε πλέον, οὔτε ἀπεκρίνετο λέξιν εἰς τοὺς σαρκασμούς των.

Ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν ἐπέρασε περιποιούμενος τὸ ἄλογόν του, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Τσάρλεϋ. Καὶ τὴν νύκτα, ὅπως τὸ ἔκαμνε καὶ εἰς τὸ ταξεῖδι, ἐπλάγιασεν εἰς τὸν σταῦλον πλησίον τοῦ.

Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐκοιμήθη καλλίτερα, διότι ἤξευρεν, ὅτι ἡ ἑπομένη θὰ ἦτο δι' αὐτὸν ἡμέρα θριάμβου, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἱκανοποιοῦσε δι' ὅλα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΧΙΠ, ΧΙΠ! ΟΥΡΡΑ!

Ὁ Ἱππόδρομος τῶν Σαμπλόν.

Τῷ 1780, ὠνόμαζαν πεδιάδα τῶν Σαμπλὸν μίαν εὐρεῖαν ἔκτασιν, ἄγονον καὶ ἀκατοίκητον, ἡ ὁποία ἤρχιζε, πρὸς δυσμὰς τῶν Παρισίων, ἀπὸ τὴν πόλην Μαγιὼ καὶ ἐτελείωνεν εἰς τὸν Σηκοσάναν.

Ἡ πεδιὰς αὐτὴ ἐχρησιμοποιεῖτο συνήθως διὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια, ἀλλ' ὁ δοὺξ Ἀρτοᾶ καὶ ὁ κ. Λωζὲν τὴν ἐξέλεξαν διὰ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ τὰς ἱπποδρομίας. Ἐκεῖ θὰ ἐγίνετο ἡ πρώτη ἀπόπειρα, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, ὅπως ἐσυμφωνήθη μὲ τὴν βασίλισσαν Μαρίαν Ἀντωανέττα εἰς τὸ Τριανόν.

Τὴν 6ην Μαΐου, ἄπειρον πλῆθος συνέρρευσεν εἰς τὴν πεδιάδα τῶν Σαμπλόν.

Ὅλη ἡ αὐλὴ καὶ ὅλη ἡ πόλις ἔσπευσαν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὸν πρωτοφανῆ ἱππικὸν ἀγῶνα μεταξὺ τοῦ δουκὸς Λωζὲν καὶ τοῦ μαρκησίου Κονφλάν, καὶ νὰ ἰδοῦν ποῖος θὰ ἐκέρδιζε τὸ τεράστιον ἐπίθετο ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας, διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸ ἔδαφος. Κυκλικὸς στίβος δύο περίπου ἀγγλικῶν μιλλίων εἶχε χαραχθῇ καὶ περιφραχθῇ διὰ πασσάλων καὶ σχοινίων. Εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος, κομψὴ ἐξέδρα ξυλίνη, στολισμένη μὲ θάμνους καὶ μὲ τάπητας, εἶχε στηθῇ διὰ τὴν βασίλισσαν καὶ τὴν αὐλήν της.

Δι' αὐτὴν ἄλλως τε δὲν ἐγίνετο αὐτὴ ἡ ἑορτή ; Οἱ πιστοί της φίλοι καὶ θεράποντες δὲν μετεφύτευον ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν αὐτὴν τὴν διασκέδασιν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν ;

Καὶ ὁ καιρὸς ἀκόμη, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ηὐδόκησε νὰ φανῇ βασιλόφρων, ὁ δ' ἐλαφρῶς νεφοσκεπὴς οὐρανὸς καὶ ἡ χλιαρὰ ἀτμόσφαιρα καθίστων εὐχάριστον τὴν διαμονὴν εἰς τὸ ὕπαιθρον.

Εἰς τὸν ἰδιαίτερον χῶρον, ὁ ὁποῖος καλεῖται σήμερον «Ζυγιστήριον»,—ἀλλ' ὁ ὁποῖος τότε δὲν ἔφερεν αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι, διὰ τὴν πρώτην ἐκείνην κούρσαν, δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζυγισθοῦν οἱ ἱππεῖς,—ἦσαν συνηθροισμένοι οἱ ἥρωες τῆς ἑορτῆς καὶ οἱ φίλοι των, ἤτοι ὁ δοὺξ Λωζέν, ὁ κ. Κονφλάν, ὁ δοὺξ τῆς Σάρτρης, ὁ κόμης Ἀρτοᾶ, ὁ πρίγκηψ Γκεμενὲ καὶ ὁ δοὺξ Φίτς-Ζέμ. Ὅλοι ἦσαν μέλη τοῦ Ἀγγλικοῦ Τζόκεϋ-Κλούμπ, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἀπὸ τότε.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι κατεγίνοντο μὲ τὰ λογά των.

Τριπλοῦς στοῖχος στρατιωτῶν καὶ σταυλιτῶν συνωστίζετο πέριξ τῶν ζῴων. Τὸ ὑπηρετικὸν ὅμως τοῦ Λωζὲν ἐφαίνετο δύσθυμον καὶ ἀπογοητευμένον, διότι μίαν ὥραν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως, ἀπρόοπτος διαταγὴ τοῦ δουκὸς εἶχεν ἀνατρέψῃ ὅλας τὰς ἐλπίδας.

«Ἐξοχώτατε, νὰ ὁ *Πέρτενερ* ποῦ σᾶς τὸν ἔφερα...» (Σελ. 143, στ. α.)

Ἐνῷ, δηλαδή, ἦτο ἀποφασισμένον ὅτι ὁ δοὺξ ὁ ἴδιος θὰ ἵππευε τὸ θαυμάσιον νορμανδικὸν του ἄλογον *Βέλος*, καὶ ὅλοι ἦσαν βέβαιοι περὶ τῆς νίκης, ἔξαφνα ἔμαθαν ὅτι ὁ δοὺξ διέταξε νὰ τὸ ἀφήσουν εἰς τὸν σταῦλόν του. Διότι ἀντ' αὐτοῦ, ἐπρόκειτο νὰ τρέξῃ τὸ γελοῖον ἐκεῖνο «φοφάλογο» ποῦ εἶχε φέρῃ, δῆθεν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, ὁ μικρὸς τζόκεϋ. Ἡ δ' ἔκπληξις τοῦ προσωπικοῦ ἐπορυφώθη, ὅταν ἔμαθεν, ὅτι θὰ τὸ ἐκαβαλλίκευεν ὁ Μπόμπης ὁ ἴδιος !

— Μπᾶ! ἔλεγαν οἱ σταυλῖται καὶ οἱ λακέδες· ἂν ὁ κ. δοὺξ θέλῃ νὰ χάσῃ μὲ τὸ σταυιὸ τριακόσιες χιλιάδες λίβρες, τὸ κάτω-κάτω εἶνε δουλειὰ δική του καὶ

ὄχι δουλειὰ δική μας !.. Τί νὰ κάμουμε!

Ὁ ἀληθινὸς καὶ ὁ ψεύτικος «Πέρτενερ»

Ἐν τούτοις ὁ Μπόμπης περιέφερε μὲ μικρὰ βήματα τὸν *Πέρτενερ*, περιμένων τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἐκαβαλλίκευεν. Ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ ὁ φίλος μας Μπόμπης, ἦτο ἔμως βέβαιος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ, ὑπὸ τὴν φαινομενικήν του ἀπάθειαν, τρελλὸς ἀπὸ χαράν.

Εἰς τὸν περίβολον εἶχεν ἰδῇ τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ καβαλλικεύσῃ ὁ ἀντίπαλός του καὶ, ἐκ πρώτης ὄψεως, εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸ λευκὸν ἀραβικόν, τὸ ὁποῖον ὁ Τσάρλεϋ εἶχε βάψῃ μαῦρον. Τὸ χρῶμα διετηρεῖτο θαυμάσια καὶ ὁ Μπόμπης ἐσυλλογίσθη :

—Τίποτε δὲν κατάλαβε αὐτὸς ὁ κουτεντὲς ὁ Λωράν. Νομίζει πραγματικῶς ὅτι ἔφερε τὸν *Πέρτενερ*. Γέλια ποῦ ἔχουν νὰ γίνουν !.. Νά, ἐκδίκησις μιὰ φορά !

Ἀνεκοίνωσε τὰς παρατηρήσεις του εἰς τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος τὰς ἐδέχθη μὲ προφανῆ εὐχαρίστησιν καί, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων, διὰ νὰ συστήσῃ εἰς τὸν μικρὸν τζόκεϋ νὰ ἐξακολουθήσῃ σιωπῶν, ἐπῆγε νὰ ἀνταμώσῃ τοὺς φίλους του.

Ἐκεῖ τοῦ ἐρρίχθηκαν ὅλοι.

Ἦτο λοιπὸν τρελλός; Ἀντιτάξῃ εἰς τὸν μαρκήσιον Κονφλὰν ἕνα ἄλογον ποῦ δὲν τὸ ἐγνώριζε καθόλου καὶ νὰφίσῃ νὰ τὸ καβαλλικεύσῃ ἕνα παιδὶ δώδεκα ἐτῶν ; Ἀλλ' ἀσφαλῶς μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἔχανε τὰ λεπτά του.

—Πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ δοὺξ μὲ σταθερότητα. Ἀλλὰ ἔτσι μᾶρέσει !

Πρὸ τῆς κατηγορηματικῆς αὐτῆς ἀπαντήσεως, κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ· ἀλλ' ὅταν οἱ μεσῖται τῶν στοιχημάτων ἦλθον κ' ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸν στίβον μὲ τὰ βιβλία των, ὅλοι ἔσπευσαν νὰ ἐγγραφοῦν ὑπὲρ τοῦ μαρκησίου.

Μόνον ὁ Λωζὲν, ἀπαθὴς πάντοτε, ἐστοιχημάτισε μερικὰς ἀκόμη χιλιάδας λουδοβίκειων ὑπὲρ τοῦ ἰδίου του ἵππου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ διευθυντὴς τῆς κούρσας, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ δοὺξ τῆς Σάρτρης, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Κονφλὰν καὶ τὸν ἠρώτησε :

—Μαρκήσιε, πῶς ὀνομάζεται τὸ ἄλογό σας, διὰ νὰ δώσω τὸνομά του εἰς τὴν βασίλισσαν ;

—*Πέρτενερ*, ἄλογο ἐγγλέζικο ! ἀπεκρίθη ὁ Κονφλάν.

Ὁ δοὺξ ἔγραψεν αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὸ σημειωματάριόν του καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν Λωζέν, τῷ ἔκαμε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν.

—*Πέρτενερ*, ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ! ἀπεκρίθη καὶ ὁ δοὺξ.

—Μὰ πῶς, ἐψιθύρισεν ὁ διευθυντὴς κατάπληκτος, καὶ τὰ δύο ἄλογα ἔχουν τὸ ἴδιον ὄνομα ;

—Καὶ τὰ δύο δὲν κάμνουν ἴσως παρὰ ἕνα ! ἀπεκρίθη μειδιῶν αἰνιγματωδῶς ὁ δοὺξ Λωζέν.

Ἐνῷ τὸ πλῆθος ἐσχολίαζε ποικιλοτρόπως αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, αἱ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμπανα ἤχησαν.

Ἀπὸ τὴν πύλην Μαγιὼ εἰσήρχοντο αἱ ἅμαξαι τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν αὐλικῶν.

Ἀμέσως ὅλοι οἱ μεγιστᾶνες, ὅσοι εὑρίσκοντο εἰς τὸν στίβον, ἔτραξαν νὰ ὑποδειχθοῦν τὴν βασίλισσαν, κατερχομένην τῆς ἁμάξης.

Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἦτο ἐξαιρετικῶς ὡραία τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μὲ τὸ ἁπλούστατον φόρεμά της, μὲ τὸ χαμηλόν της κτένισμα καὶ μὲ τὸ μεγάλον μαῦρον καστόρινον καπέλλο της.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἀγαπητοί μου,

Το πρὸ σαρανταπέντε ἐτῶν, ὅταν ἐγεννήθη ὁ πρῶτος υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Γεωργίου, — ὁ τριεπόθητος Διάδοχος, ἡ προσδοκία τοῦ Πανελληνίου,— καὶ ὁ τότε πρωθυπουργός, λαβὼν τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ παρουσίασεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων εἰς τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος, ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰν εἶχε συναθροισθῇ εἰς τὴν πλατεῖαν.

— Ζήτω ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος ! ἠκούσθη μία βροντώδης φωνή.

— Ζήτω ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος ! ἐπανέλαβε μ' ἕνα στόμα ὅλος ὁ λαός.

Τὸ μέγα λοιπὸν ἱστορικὸν ὄνομα ἐδόθη εἰς τὸν πρῶτον υἱὸν τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὡς αἴσιος ἐθνικὸς οἰωνός, διὰ βοῆς λαοῦ. Λέγεται μάλιστα, ὅτι ὁ πρῶτος ποῦ ἀνεκραύγασε, γενόμενος οὕτως ὁ ἀνεπίσημος ἀλλὰ πραγματικὸς νουνὸς τοῦ Διαδόχου, ἦτο ὁ Ἀχιλλεὺς Παρᾶσχος, ὁ ἐνθουσιώδης ποιητὴς τῶν «Δύο Λειτουργιῶν», ὁ ἐπὶ ἥμισυ αἰῶνος ἀπηχήσας διὰ τῆς δημοφιλοῦς του λύρας τὰ κλέη, τοὺς πόθους καὶ τὰ ἰδεώδη τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ὅταν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γεωργίου, ὁ δαφνοστεφὴς Κωνσταντῖνος ἐπρόκειτο νὰνακηρυχθῇ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ἐγεννήθη τὸ ζήτημα ἂν ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ Πρῶτος, ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄμεσος διάδοχος τῶν βυζαντινῶν Κωνσταντίνων καὶ νὰ ὀνομασθῇ Δωδέκατος. Καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ὁ λαὸς πάλιν τὸ ἔλυσε διὰ βοῆς.

— Ζήτω ὁ νέος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Δωδέκατος ! ἐφώναξαν οἱ βουλευταί, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὁρκωμοσίας.

— Ζήτω ὁ νέος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Δωδέκατος ! ἐφώναξαν τὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα τὸν ἀπεθέωσαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς βασιλικῆς πομπῆς.

Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου ! Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ἔχῃ ἀντίρρησιν. Καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἀριθμητικὸν δὲν καθιεροῦτο ἐπισήμως, διὰ τὸν λαόν, διὰ τὸ ἔθνος, ὁ πρῶτος γηγενὴς βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων εἶνε ὁ Κωνσταντῖνος Δωδέκατος, ἡ συνέχεια, ὁ διάδοχος τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλῆ, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Ἱστορίαν μας εἶνε Ἑνδέκατος.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἀριθμοῦνται οἱ ἑνδεκα Κωνσταντῖνοι, οἱ πρὸ τοῦ νέου Βασιλέως μας βασιλεύσαντες εἰς τὸ Βυζάντιον :

Α' Κωνσταντῖνος, ὁ Μέγας, ὁ ἀποθανὼν τὴν 21 Μαΐου 337.

Β' Κωνσταντῖνος, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ προηγουμένου, φονευθεὶς τὴν 9 Ἀπριλίου 340.

Γ' Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου, ἀποθανὼν τὴν 24 Μαΐου 641.

Δ' Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τοῦ Κώνσταντος, ὁ ἐπονομασθεὶς *Πωγωνᾶτος*. (668 - 685).

Ε' Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ὁ ἐπονομασθεὶς ὑπὸ τῶν εἰκονοκλαστῶν *Κοπρώνυμος*. (741-775).

Ϛ' Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς Λέοντος τοῦ Α' καὶ Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας. (780 - 797).

Ζ' Κωνσταντῖνος, ὁ ἐπονομασθεὶς *Πορφυρογέννητος*, υἱὸς Λέοντος τοῦ Σοφοῦ (912 - 959.)

Η' Κωνσταντῖνος, υἱὸς τοῦ Ρωμανοῦ Β' καὶ ἀδελφὸς Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου, (1025 - 1028).

Θ' Κωνσταντῖνος, ὁ ἐπονομασθεὶς *Μονομάχος*, (1042 - 1054).

Ι' Κωνσταντῖνος, ὁ Δούκας (1059 - 1067).

ΙΑ' Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς (1449-1453).

Μετὰ πέντε σχεδὸν αἰῶνας, ἡ σειρὰ συνέχίζεται. Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργίου Α', ὁ Διάδοχος μὲ τὸ εὐσέβιον ὄνομα, ἀφοῦ ἐμεγάλωσε τὸ Κράτος του διὰ τοῦ ἰδίου του ξίφους, ἀνέρχεται ἔνδοξος τὸν ἔνδοξον ἑλληνικὸν Θρόνον ὡς Κωνσταντῖνος ΙΒ', ὁ Ἐλευθερωτής.

Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Καίσαρος καὶ τῆς Αὐγούστας Σοφίας !

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

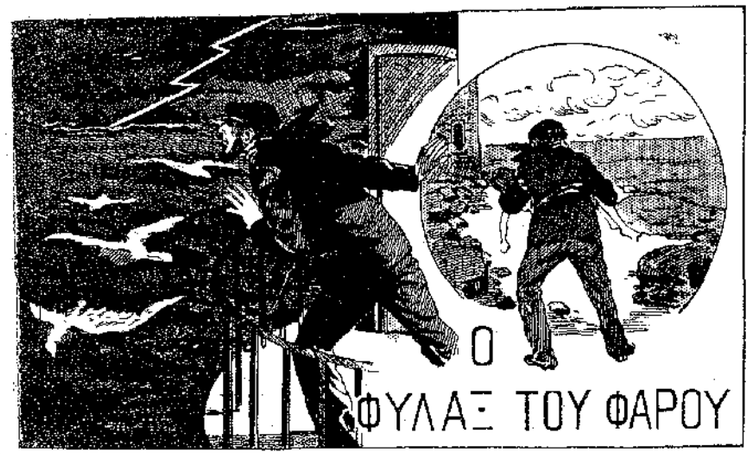

Ο ΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

Ο Μαθουρῖνος Κερλόρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ναυτικοὺς τῆς γαλλικῆς Βρετάνης, ἐγκατέλειψεν ἔξαφνα τὰ ταξείδια κ' ἐζήτησε νὰ γίνῃ φαροφύλαξ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ἐρήμους ἀκτὰς τῆς πατρίδος του. Ὁ καπετάνιος του καὶ οἱ συνάδελφοί του ἐχάλασαν τὸν κόσμον νὰ τὸν κρατήσουν εἰς τὸ καράβι, διότι ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν πολὺ διὰ τὴν δραστηριότητά του, τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του.

—Μ' ἀπὸ τώρα ἀπόμαχος; τοῦ ἔλεγαν. Εἶσαι πολὺ νέος, καϊμένε, καὶ μπορεῖς πολλὲς φορὲς ἀκόμη νὰ κάμῃς τὸ γύρο τοῦ κόσμου. Ἔπειτα, πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ περιορισθῇς εἰς ἕνα φάρο, σὲ μιὰ λουριδοῦλα γῆς, ἐσὺ ποὺ εἶσαι συνειθισμένος νὰ τριγυρνᾷς, νὰ βλέπῃς ὅλο καὶ καινούργιες χώρες;

Ἀλλὰ μὲ πεῖσμα γνησίου Βρετανοῦ ὁ Μαθουρῖνος ἀντεστάθη εἰς ὅλας τὰς προτροπὰς καὶ μίαν ἡμέραν ἐπῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸν μακρινόν του φάρον.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι τοῦ ἐστοίχισε πολὺ ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν παλαιῶν του φίλων κ' ἕνα δάκρυ μάλιστα ἔλαμψεν εἰς τὰ μάτια του τὴν ὥραν ποὺ ἀποχαιρετοῦσε τὸν καπετάνιο... Ἀλλὰ δὲν βαρυέσαι! Τὴν λύπην τὴν εἶχε γνωρίσει πρὸ πολλοῦ, καὶ λιγάκι παραπάνω ἢ λιγάκι παρακάτω, αὐτὸ διὰ τὸν Μαθουρῖνον δὲν εἶχε καὶ μεγάλην σημασίαν.

Ἄλλως τε ἤξευρε καλά, ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ εἶνε εὐτυχής. Δὲν ἐζήτουσε τώρα παρὰ τὴν τελείαν ἀπομόνωσιν, τὴν μεγάλην ἐρημίαν, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἄφινε ὁλόκληρον εἰς τὰς ἀναμνήσεις του καὶ εἰς τὸ πένθος του. Δὲν ἤθελε πλέον διὰ σύντροφον τὴν θάλασσαν, τὴν σκληρὰν θάλασσαν, ποὺ τοῦ εἶχεν ἁρπάξει τὴν τελευταίαν του ἐλπίδα... Ὥρας ὁλοκλήρους ἐστέκετο ἐμπρός της καὶ τὴν ἐκύτταζε, μὲ τὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα, τὸ μέτωπον σύνοφρυ καὶ τὸ μάτι στεγνόν... Ποιὸς ξέρει!... Κάποτε ἴσως θὰ τοῦ ἀπέδιδε τὸ σῶμα τοῦ Βίβη του, τοῦ λατρευμένου παιδιοῦ του, ποὺ τὸ εἶχε ρουφήξει ἕνα βράδυ ἡ δίνη τῶν κυμάτων της...

Ἀλήθεια, ἡ τύχη εἶχε λυσσάξει ἐναντίον τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ Μαθουρίνου. Πρῶτα-πρῶτα ἔχασε τὴν γυναῖκά του, τὴν καλήν του Ἄνναν. Ἀπέθανε μίαν ἡμέραν τοῦ Μαΐου, ψιθυρίζουσα τὸνομά του, ἀπελπισμένη ποῦ ὁ ἄνδρας της ἔλειπε μακρυὰ καὶ ἄφινεν ὁλομέναχον εἰς τὸν κόσμον τὸν μικρὸν Βίβη της...

Ὁ Μαθουρῖνος ἐταξείδευε τότε εἰς τὰ σινικὰ πελάγη καὶ δὲν ἔμαθε τὸ δυστύχημα, παρὰ μετὰ καιρὸν πολύν. Ἦτο φοβερόν, καὶ ἂν δὲν εἶχε τὸ παιδί του, βεβαίως δὲν θὰ ἐπέζη τῆς λατρευτῆς του συζύγου. Χάριν τοῦ Βίβη ὅλως ὑπερενίκησε τὴν μεγάλην του λύπην. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ χρόνος εἶχεν ἐπιθέσει βάλσαμον ἐπὶ τῆς πληγῆς του καὶ χωρὶς νὰ λησμονήσῃ τὴν νεκράν, συνήθισε νὰ τὴν συλλογίζεται μὲ ὀλιγωτέραν ἀπελπισίαν. Ὅταν ἐνθυμεῖτο μάλιστα τὸ παιδί του, εἰς τὴν ψυχὴν ποῦ θαλασσινοῦ ἀνήρχετο καὶ ὀλίγη εὐθυμία, ἐκδηλουμένη κάποτε μ' ἐκρηξιν γέλωτος.

— Χαριτωμένο παιδάκι! ἐψιθύριζε καπνίζων τὴν μεγάλην του πίπαν.

Τὸ ἐχάϊδευε καὶ τὸ ἐμάλωνε χαϊδευτικά:

— Ἄχ, μασκαρατζίκο! κατεργαράκο! μπερμπαντάκο!..

Διὰ νὰ τὸ διασκεδάζῃ, ἐγίνετο καὶ αὐτὸς παιδὶ κ' ἔπαιζε μαζί του σφαῖρες, σβοῦρες καὶ ἀετούς.

Ὁ Μαθουρῖνος ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὸν βλαστάν του. Δὲν ἦταν ἄλλο παιδὶ καλοκαμωμένο καὶ ἔξυπνο σὰν τὸ δικό του!.. Εἰς τὰ διαλείμματα τῶν ταξειδιῶν, ὅταν ἔμενε μὲ ἄδειαν εἰς τὴν πατρίδα του, τὸν ἐμάνθανε νὰ διευθύνῃ τὴν βάρκαν, νὰ ρίχνῃ τὰ δίκτυα, νὰ κολυμβᾷ... Καὶ ὅταν ἐταξείδευε μακρυά, διὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα, ἐσυλλογίζετο τὸ παιδάκι ποῦ τὸ εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὴ γιαγιάν του κ' ἐμεγάλωνεν ὁλοένα διὰ νὰ γίνῃ ἄνδρας...

— Θὰ τὸν κάμω ἄνθρωπο τὸ γυιό μου! ἔλεγε πάντα εἰς τοὺς συντρόφους του. Αὐτὸς δὲν θὰ μείνῃ πτωχὸς ναύτης σὰν τὸν πατέρα του. Ἄ, μπᾶ, Θεὸς φυλάξοι! Ἔχω κατὰ μέρος λίγα χρηματάκια. Θὰ τὸν βάλω στὴ Σχολὴ καὶ θὰ τὸν ἰδῆτε μιὰ μέρα ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ!

Τὸ μεγάλον αὐτὸ ὄνειρον τοῦ Μαθουρίνου δὲν ἐπραγματοποιήθη. Ἐταξε τὸ παιδί του εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ θάλασσα δὲν ἠθέλησε νὰ περιμένῃ, ἀλλ' ἀνυπόμονη, ἔσπευσε νὰ τοῦ τὸν πάρῃ εὐθύς. Ἔτσι, μικρὸ-μικρό, χωρὶς γαλόνια, καὶ γιὰ πάντα!..

Ἕνα βράδυ, ὁ μικρὸς Βίβης πῆγε νὰ ψαρέψῃ μ' ἕνα γέροντα ναύτην, φίλον τοῦ πατέρα του. Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία καὶ ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε γεμάτος ἀστέρια... Ἔξαφνα σηκώνεται φοβερὴ τρικυμία, πελώρια κύματα ἀναποδογυρίζουν τὴν βαρκούλαν καὶ οἱ δύο ψαράδες παραδίδονται... Δὲν ἐγλύτωσεν οὔτε ὁ γέρος, οὔτε τὸ παιδί... Τὸ πρωὶ ἡ θάλασσα ἐξέβρασεν ἕνα ζευγάρι κουπιὰ καὶ ἕνα μάλλινον σκοῦφον.

Ἡ ἀπελπισία τοῦ δυστυχισμένου πατέρα δὲν περιγράφεται. Οὔτε ἕνα δάκρυ δὲν ἔτρεξε ἀπὸ τὰ μάτια του, οὔτε μία λέξις δὲν ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος. Ἔπειτα ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπάγῃ νὰ ζήσῃ εἰς καμμίαν ἀγρίαν ἐρημιάν καί, ἀφοῦ παρητήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἐγκατεστάθη εἰς τὸν φάρον, ποῦ παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσουν.

Ἐπῆρε μαζί του μερικὰ κουρέλια, τὸ βιβλιάριον τῶν καταθέσεών του εἰς τὸ Ταμιευτήριον τῆς Τραπέζης καὶ ἐν μικρὸν κιβώτιον, ὅπου ἦσαν ἐπιμελῶς φυλαγμένα παιγνίδια, παιδικὰ φορεματάκια καὶ ἕνας μάλλινος σκοῦφος, ξεθωριασμένος ἀπὸ τὴν θάλασσαν...

Καὶ ὁ Μαθουρῖνος ἐξηκολούθησε νὰ ζῇ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι κάποτε ἡ μεγάλη κλέπτρια θὰ τῷ ἀπέδιδε τὴν λείαν της καὶ ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ του ἐκεῖ εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν...

Τρία χρόνια ὁ θαλασσόλυκος ἐμόνταζεν εἰς τὸν φάρον, ὅταν, μίαν νύκτα, ἐξερράγη φοβερὰ θύελλα. Τὰ στοιχεῖα ὅλα ἐμαίνοντο. Ἐκτυφλωτικαὶ ἀστραπαὶ αὐλάκωναν τὸν μαῦρον ὡς πίσσαν οὐρανὸν καὶ ὁ ἄνεμος ὠρύετο, πότε μὲ ἤχους πενθίμους, θρηνώδεις, καὶ πότε μὲ ὀξὺ σφυρίγματα, λυσσαλέα. Ὑπὸ τὴν πνοήν του τὴν ἰσχυράν, τὸ κτίριον τοῦ φάρου ἐσείετο ὁλόκληρον. Τὰ κύματα, πελώρια, ἐφορμοῦσαν κατὰ τῶν βράχων, ἀνέβαιναν εἰς δυςθεώρητα ὕψη καὶ κατέπιπτον ἔπειτα εἰς ἀφρίζοντας καταρράκτας μὲ κρότον βροντῆς. Ὁ Μαθουρῖνος εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ περιεφέρετο ἀνήσυχος, σκεπτικός, μὲ τὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα ἀπὸ συνήθειαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ καπνίζῃ.

—Παλιόκαιρος!... ἐμουρμούριζε. Οἱ σύντροφοί θὰ χορεύουν γιὰ καλὰ στὴ θάλασσα!... Ὤ, χωρὶς ἄλλο, θὰ ἔχουμε θύματα...,

Ἔστηνε τὸ αὐτὶ συγκρατῶν τὴν ἀναπνοήν του.

—Ἄ, ὄχι! εἶπεν ἡσυχασμένος ὀλίγον· κανένας δὲ φωνάζει αὐτὴ τὴν ὥρα. Μόνον ἡ θάλασσα λέει τὸ ἄγριο τραγοῦδι της.

Καὶ περιμένων τὴν αὐγήν, προσέχων καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον, ὁ θαλασσινὸς ἔμεινεν ὄρθιος καὶ ἄγρυπνος ὅλην τὴν νύκτα. Ἔπειτα, ὅταν ὁ οὐρανὸς ἤρχισε νὰ σπρίζῃ μακρὰν εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ σπιτάκι του.

Ἡ φύσις εἶχεν ἐπιτέλους μαλακώσῃ, τὸ κῦμα δὲν ἐσφύριζε πλέον.

Ὁ Μαθουρῖνος ἐπροχώρησε πρὸς τοὺς βράχους, διὰ νὰ ἐρευνήσῃ καλλίτερα τὴν θάλασσαν.

Ἔξαφνα κραυγὴ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους.

Ἕνα σωματάκι κατέκειτο εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, ἕνα σωματάκι παιδιοῦ, ὁλογυμνον καὶ ἀδύνατον.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΟΥΡΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΙΚΩΤΗ

Μὲ τὸ στόμα τὸ πλατύ
Κράζει ὁ Φοῦρνος:-«Κάτιτι
Θὰ εἶμαι ἐγώ, ποῦ οἱ Ἀφεντάδες
Καὶ οἱ καλόγνωμες Κυράδες
Ψιμαράκια καὶ γαλιὰ
Καὶ ὅσα πᾶν τοῦ Βασιλιᾶ
Μὲ φιλεύουνε, καὶ ὧς αὔριο,
Ποιὸς τὸ ξεύρει, ἂν γίνω Λαύριο
Νὰ φουρνίζω καὶ...χρυσάφι...»
Μὰ ἡ γρηᾶ ἡ Πανικωτή,
Σκεβρωμένη μέσ' στὸ ῥάφι,
«Μή, τοῦ λέει, τὸν Κατιτή
Τόσο δὰ μᾶς κάνεις καὶ
Πάλι ἀκέρια σοῦ τὰ πέρνουν
Ὅσα πρόθυμα σοῦ φέρνουν,
Καὶ...μ' αὐτὸν τὸν Γενεκὲ
Σοῦ σφαλνοῦν κι' αὐτό σου ἀκόμα
Τὸ τετράπηχό σου στόμα...
Κι' ἔτσι ἀπ' ὅλα τὰ φαγιὰ
Σοῦ ἀπομένει...ἡ μυρωδιά!
Μὰ, θαρρῶ, ἔχεις κι' ἕνα φίλο
Τὸν φουρνάρη, ποῦ στὸ ἐύλο...
Σὲ χορταίνει καὶ σ' ἀφίνει
Τὴν πανιάρα νὰ σὲ σβύνει
Κάπου κάπου διψασμένο...
Τὸν καϋμένο!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Καλὴ ἐφεύρεσις

Εἰς τὴν Ἑλβετίαν ἐτέθη ἐσχάτως ἐνχρήσει μία ἀτμομηχανὴ σιδηροδρόμου, ἐφωδιασμένη μὲ ἕν «χιονοσάρωθρον», τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ πρῴραν πλοίου. Ἡ νέα αὐτὴ ἐφεύρεσις κρίνεται χρησιμωτάτη, διότι σαρώνει κυριολεκτικῶς τὴν γραμμήν, ὅ ἀν ἡ χιών, ἡ ὁποία, εἰς τὰ κλίματα ἐκεῖνα, φθάνει πολλάκις εἰς μέγα ὕψος, σταματᾷ τὴν κυκλοφορίαν τῶν ἀκαξοστοιχιῶν. Κάποτε θὰ ἰδοῦμεν καὶ ἡμεῖς τοιοῦτα «χιονοσάρωθρα» εἰς τὸν σιδηρόδρομον τῶν Συνόρων.

Εὐεργετικὸν δένδρον

Τὸ δένδρον αὐτό, τὸ ὁποῖον φύεται εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ὀνομάζεται ἐκεῖ *Δενδροφιάλη*, ἐξ αἰτίας τοῦ σχήματος τοῦ κορμοῦ του. Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ὁ κορμὸς αὐτὸς δὲν ἔχει μόνον τὸ σχῆμα φιάλης, ἀλλὰ περιέχει κ' ἓν ὑγρὸν γλυκὺ καὶ δροσιστικώτατον, τὸ ὁποῖον πίνουν οἱ ἰθαγενεῖς, διαοχίζοντες τὸν φλοιόν του.

Ἂν ἠμποροῦσαμεν νὰ φυτεύσωμεν μερικὰ τέτοια δένδρα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας!..

Τεράστιον ἔνδυμα

Εἶνε τὸ γελέκι τοῦ κυρίου Βράϊτ, Ἄγγλου εὐπατρίδου γιγαντιαίωνσωματικῶν διαστάσεων, ὁ ὁποῖος ἔζη κατὰ τὸν 111' αἰῶνα. Τὸ γελέκι αὐτὸ ἠμποροῦσε νὰ χωρέσῃ ἑπτὰ ἀνθρώπους συνήθων διαστάσεων, καθὼς βλέπομεν εἰς αὐτὴν τὴν γελοιογραφικὴν εἰκόνα, ἀντίγραφον χαλκογραφίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μονοκονδυλιά

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασ, ένου 1912

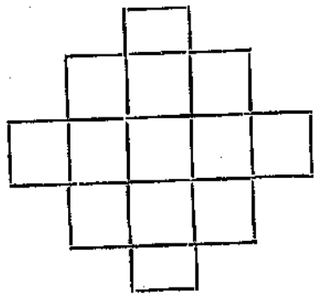

Πῶς εἰμπορεῖ νὰ γραφῇ τὸ σχῆμα αὐτὸ μὲ μονοκονδυλιάν, ὥστε νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ ἡ πέννα μας δύο φορὰς τὴν ἰδίαν γραμμήν;

β') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτίλου

Ο.. s.it l.s p..l.s, ap.r..d à g.a.t.r.

Νὰ συμπληρωθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

γ') Μαγικὴ Εἰκών

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

Μήπως βλέπετε ἐκεῖνον ποῦ ἐνεβρεύουν οὗτοι οἱ κακοῦργοι:

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον***. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποστελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***.

Λύσεις τοῦ 17ου φύλλου

α') Πλαγίαυλος, κλειδοκύμβαλον, μανδολῖνον, κιθάρα.—6') Il faut toujours écouter sa mére.

Ιδε τὴν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Ἡμέρα δηλαδὴ ψευτιᾶς. Προσοχὴ μὴ σᾶς γελάσουν!!

Ἡ συνήθεια αὐτὴ ἐκέντησε πολὺ τὴν περιέργειάν μου καὶ ἀπεφάσισα νὰ μάθω τὴν ἀρχήν της. Καὶ κάτι ἀνεκάλυψα.

Λοιπόν, ἐκτὸς ἄλλων παραδόξων, ἀναφέρεται ὅτι τῷ 1654 Κάρολος ὁ ΙΧ τῆς Γαλλίας διέταξε νὰ ἑορτάζεται ἡ 1η Ἰανουαρίου ὡς πρώτη τοῦ ἔτους ἀντὶ τῆς 1ης Ἀπριλίου, ὅπως ἐσυνηθίζετο. Ἀπὸ τὰς συζητήσεις καὶ τὰ σχόλια, τὰς ἀστειότητας καὶ τὰ χαριτολογήματα, τὰ ὁποῖα προέκυψαν, ἐγεννήθη ἡ πρωταπριλιάτικη ψευτιά. Πολλοὶ συνέχαιρον ἢ ἐδέχοντο συγχαρητήρια πρωτοχρονιάτικα τὴν 1ην Ἀπριλίου ὅπως ἦσαν συνηθισμένοι. Ἄλλοι, εἰρωνευόμενοι συγγενεῖς ἢ φίλους, τοὺς ἔστελλαν τὴν ἡμέραν ταύτην ἀστεῖα δῶρα καὶ ψευδεῖς εἰδήσεις, καὶ βαθμηδὸν ἐπεκράτησεν ἀλλόκοτος διαγωνισμὸς ψεύδους καὶ ἀλληλοεμπαιγμοῦ. Πολλὰ καὶ ἀστειότατα, διαφόρων ἐποχῶν ἐπεισόδια, ἀναφέρονται κατὰ τὴν 1ην Ἀπριλίου. Ἐὰν μοῦ τὸ ἐπέτρεπεν ὁ χῶρος, θὰ σᾶς ἔγραφα ἐδῶ μερικά. Ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ὅμως ἐκ τούτων ἔχω ἤδη ἐκτυπώσει εἰς κομψὸν ἐγκόλπιον βιβλιάριον. Διέθεσα μερικὰ ἀντίτυπα διὰ τὰς συνδρομητρίας καὶ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως», τὰ ὁποῖα θὰ ἀποστείλω δωρεὰν εἰς ὅσους προφθάσουν καὶ τὸ ζητήσουν ἀπὸ ἐμὲ ἀπ' εὐθείας.

Ἀμαρυλλὶς

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Μελαγχολικός, ἀλλ' ἤρεμος, μὲ ὑπομονὴν καὶ θάρρος, χωρὶς νὰ φανερώνῃ τὸν πόνον του καὶ τὴν ἀνησυχίαν του, ἐκαθότουν ὁ γέρος πατέρας σὲ μιὰ ἄκρη, κοντὰ στὸ παράθυρο. Τὸ γεροντικό καὶ κουρασμένο βλέμμα του ἐκύτταζεν ἔξω τὴν φύσι ποῦ ἄνθιζε, κι 'ὁ νοῦς του βέβαια συλλογιζότανε τὸν υἱό του τὸ μονάκριβο, τὸν υἱόν του ποῦ περηφανεύετο γι' αὐτὸν καὶ τὸν ὁποῖον εἶχε στείλει στὸν πόλεμο νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν κοινὴ Μητέρα. Μάλιστα τὸν εἶχε στείλει μὲ τὴν εὐχή του βγαλμένη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, νὰ γυρίσῃ νικητής. Ἔτσι τὸν εὔρηκα τὸν γέρο πατέρα, παλιὸ κι' αὐτὸν πολεμιστή, τὴν τελευταία φορὰ ποῦ πῆγα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ. Ἐμπῆκα σιγὰ-σιγὰ στὸ δωμάτιο καὶ κάθησα γιὰ νὰ μὴ διακόψω τοὺς ἱεροὺς καὶ προσφιλεῖς του συλλογισμούς. Ἔξαφνα γύρισε καὶ μ' εἶδε. Μ' ἐχαιρέτησε προσπαθῶν νὰ θέσῃ ἕνα μειδίαμα στὰ χείλη του ποῦ ποτὲ δὲν τἄβλεπε γέλιο, καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθήσω κοντά του. Μὲ τὰ τρέμοντα χέρια ὅστερα ἐπῆρε ἀπὸ τὸ τραπεζάκι ἕνα γράμμα, μὲ μολύβι γραμμένο, βιαστικὸ καὶ λερωμένο καὶ μοῦ τῶδοκε φωναχτὰ νὰ τὸ διαβάσω. Ἦταν ἡ μυριοστὴ φορὰ ποῦ τοῦ τὸ διάβαζαν, ἀλλ' ἀχόρταγα τὸ ἄκουε. Ἔγραφεν ὁ υἱός του ἀπὸ τὰ Γιάννενα πῶς ἦταν καλά, πῶς ἔλαβε μέρος στὴν τελευταία μάχη καὶ νικητὴς ἐμπῆκε στὴν πόλι. Ἅμα τελείωσε, ὁ γέρος πατέρας τὸ ἄρπαξε, τῶβαλε στὰ χείλη του καὶ τὸ ἐφίλησε. Ἀύο δάκρυα κύλησαν τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀπὸ τὰ μάτια του, δάκρυα χαρᾶς, ὑπερηφανείας, στοργῆς, ποῦ ἔβλεπε τοὺς πόθους του πραγματικούς, ἐν ᾧ σιγὴ βασίλευε στὸ δωμάτιο ποῦ κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὴν διακόψῃ....

Νίκη Στοργῆ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΓΓΕΛΟΙ

Ὁ ἄγγελος τοῦ Χάρου συνήντησε μιὰ [ἡμέρα
Τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον ποῦ πάει τὰ παιδιὰ
Καὶ τοῦ εἶπε: «Δὲν μοῦ λέγεις ἐσύ, ποῦ [στὴν μητέρα
«Χύνεις γιὰ τὸ παιδί της ἀγάπη 'στὴν [καρδιά,

»Αἰώνια τί τρέχεις 'στὸν κόσμον ἐδῶ πέρα,
»Τί τρέχεις καὶ σκορπίζεις 'στὸν κόσμο [τὴ ζωή,
»Ἀφοῦ ὅλα κι' ἀφοῦ ὅλοι θὰ σβύσουνε [μιὰ μέρα
»Ἀφοῦ ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παρ' ἀρρωστη πνοή;

»Κακὸ μὲ λένε ἐμένα, κακὸ γιὰ δὲν ἀκούω
»Τὰ κλάψματα, τοὺς θρήνους, τὰ δάκρυα [τὰ πικρά.
»Μὰ μήπως ἐγὼ φταίω 'στὴν πόρτα τους [σὰν κρούω;
»Εἰς ὅλους πρέπει νἄρθῃ αὐτὴ ἡ συμ- [φορά!....

»Παῦσε λοιπόν, τί κάνεις; καὶ γιὰ καλὸ [δικό τους....
»Τόσες ψυχὲς ποῦ σπίρνεις κ' ἐδῶ κ' [ἐκεῖ σκορπᾶς,
»Τὸ τί θὰ ἀπογίνουν, πιὸ εἶνε τὸ γεα- [φτό τους,
»Ἄχ, ἤθελα νὰ ξούρω, ποτὲ σου δὲν [ξοῦτᾶς....

»—Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, Χάρε, κι' ἄφες [με νὰ περάσω
»Δὲν θέλω νὰ σ' ἀκούσῃ τὸ βρέφος ποῦ [κρατῶ,
»Ζωὴ ὅταν σκορπίζω ποτὲ δὲν θὰ διαβάσω
»Στῆς Μοίρας τὸ Βιβλίο τὸ τί εἶνε γρα- [φτό...»

Κύμα

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΤΙΔΟΣ

Ἐν ἔτει 1875 ὁ Ε. Ροστὰν μόλις τότε 7 ἐτῶν, ἐπεσκέφθη μετὰ τῆς μητρός του μίαν Μάντιδα, ἥτις τῷ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ἐγεννήθης τῷ 1868... ὑπολογίζω 1+8+6+8=23. Μετὰ 23 ἔτη, ἤτοι ἐν ἔτει 1898 θὰ εἶνε ἡ πρώτη μεγάλη τῆς ζωῆς σου χρονολογία.

Ἐδῶ ἐσταμάτησε καὶ ἐσκέφθη:

— Ἀναστρέφω, εἶπε, τὸν ἀριθμὸν 23 καὶ τὸν κάμνω 32, ἐὰν τὸν προσθέσω εἰς τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως σου, 1868 εὑρίσκω 1900!... Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ δευτέρα μεγάλη χρονολογία τῆς ζωῆς σου. Τώρα λαμβάνω 1+9+0+0 καὶ ἔχω 10, τὸ προσθέτω εἰς τὸ 1900 καὶ εὑρίσκω οὕτω τὸν 1910. Ἐὰν πάλιν προσθέσω 1+9+1+0 καὶ τὸ ἄθροισμα τούτων 11 προσθέσω εἰς τὸ 1910 εὑρίσκω τὸ 1921. Τὸ 1910 λοιπὸν καὶ τὸ 1921, θὰ εἶνε ἡ τρίτη καὶ τετάρτη χρονολογία τῆς ζωῆς σου.....

Ἐδῶ ἡ μάντις ἐσταμάτησε. Καὶ ἐν τοίτοις αἱ πρῶται τρεῖς χρονολογίαι ἐπαλήθευσαν, ἐκδοθέντων καὶ παραστάθέντων κατὰ τὰ προλεχθέντα ἔτη κατὰ σειρὰν τοῦ «Συρανὸ δὲ Μπερζεράκ», τοῦ «Λετιδέως» καὶ τοῦ Σαντεκλαίρ».

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1921 ποῖον ἄρα γε ἀρηστούργημα θ' ἀποκτήσῃ ἀκόμη ἡ γαλλικὴ φιλολογία;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Φάων.*

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'

Ὅταν ἡ Θεσσαλία προσηρτήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ τόσον τραγικῶς ἀποθανὼν βασιλεὺς ἡμῶν Γεώργιος, μετέβη ὅπως ἐπισκεφθῇ τὰς νέας του ἐπαρχίας. Κατὰ τὴν περιοδείαν αὐτήν, διῆλθε κ' ἔξωθι κωμοπόλεώς τινος, τῆς ὁποίας ὁ διδάσκαλος ἐνόμισε καλὸν νὰ κάμῃ ἕνα ποίημα, διὰ νὰ προσφωνήσῃ τὸν Βασιλέα. Καὶ ἤρχισεν ὡς ἑξῆς:

«Ὡς εὖ παρέστης, Βασιλεῦ,
μετὰ τῆς Βασιλίσσης,
καὶ τῶν παιδιῶν ἐπίσης».

Ὁ βασιλεὺς ἐνεθυμεῖτο πάντοτε μὲ εὐχαριστησιν τοὺς πενιχροὺς στίχους τοῦ διδασκάλου καὶ πολλάκις, εἰς τὰς οἰκογενειακὰς συναναστροφάς, ὁσάκις ἦτο εὔθυμος καὶ ἔλεγέ τις τὴν λέξιν «Βασιλίσσης», ὁ Βασιλεὺς προσέθετε γελῶν:

«Καὶ τῶν παιδιῶν ἐπίσης!»

Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐξηγοῦν εἰς τὸν μικρὸν Ἀλέκον, διατί ὅταν ρίψωμεν δύο ἐλαστικένιας σφαῖρες εἰς τὸ νερό, τὴ μιὰ ἄδεια καὶ τὴν ἄλλη γεμάτη ἀέρα, ἡ γεμάτη πλέει. Καὶ ὁ Ἀλέκος μὲ ἀπορία:

— Καλό, ἀλλὰ τὸ νερὸ πῶς ξέρει ποιὰ εἶνε ἡ ἄδεια;

Ἐπτάλη ὑπὸ Α. Βαφειάδου

* * *

Μεταξὺ συμμαθητῶν:

— Μὰ γιατί μαλώνατε;

— Νά, γιατὶ τοῦ εἶπα νὰ περάσῃ καὶ φέτο τὸ καλοκαίρι του σὰν τὴ περσινό.

— Ἔ, καὶ γι' αὐτό;

— Ναί, μὰ πέρσυ εἶχε μείνῃ μεταξεταστέος.

Ἐπτάλη ὑπὸ τῆς Ἡχοῦς τῆς Σύρου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 137ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου ἐ. ἔ.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 137ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ κυριώτεροι ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:

Αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ *ἰδιαιτέρου χάρτου*, πωλουμένου εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Ὥστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει πρῶτα νὰ στείλουν 1 φρ. χρυσοῦν, διὰ νὰ λάβουν 20 φύλλα τοιούτου Χάρτου τῶν Λύσεων.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐπιτρέπεται νὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἔχόντων ψευδώνυμον.—δωρεὰν,—καὶ οἱ λοιποὶ *συνδρομηταί* καὶ τἀδέλφια των, οἱ μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον, ὑπὸ τὸν ὅρον μόνον ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μ' *ἓν δεκάλεπτον* γραμματόσημον.

Ἐπίσης καὶ οἱ *ἀγοραστὰι* εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μὲ γραμματόσημον *εἰκοσάλεπτον*.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, περὶ ἀπονομῆς τῶν βραβείων, ἰσοτίμων κλπ. εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηδὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' (φύλ. 1,) καὶ πρέπει νὰ τοὺς ἀναγνώσετε μὲ προσοχήν. Βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3ην Ἀπριλίου 1913.

ΑΠΕΝΑΝΤΙΑΣ, *Ἀπελευθερωθεῖσα Ἤπειρος*, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ μοῦ ἔγραψες σήμερον κάπως περισσότερα. Ἔτσι νὰ μοῦ γράφῃς πάντα. Νὰ ξέρω τί γίνεσαι, καὶ νὰ βλέπω τί κάνεις... Λὲν σοῦ λέγω, αἱ πόρα πολὺ ἐκτενεῖς ἐπιστολαί,—κύλλες ὁλόκληρες—μὲ δυσκολεύουν λιγάκι, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ διαβάζω. Ἀλλὰ ὄχι πάλιν καὶ δυὸ λόγια! Πάν μέτριον ἄριστον.

Ἀκοῦτε ὅσοι γράφετε σημειώσεις εἰς τὰ περιθώρια τῶν τετραδίων τῶν Μικρῶν Μυστικῶν; *Ἡ Νέλκε* ἠναγκάσθη πολλάκις νὰ πληρώσῃ πρόστιμον εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον 50 λεπτῶν, διὰ νὰ παραλάβῃ τοιαῦτα τετράδια. Διότι ἡ *Νέλκε* ζῇ εἰς τὴν Αὐστρίαν, καὶ ἐκεῖπερα τὰ Ταχυδρομεῖα δὲν παίζουν. Κ' ἐπειδὴ δὲν ξεύρετε σεῖς διὰ ποῦ εἶνε κάθε τετράδιόν σας, νὰ μὴ γράφετε ποτὲ σημειώσεις εἰς τὸ περιθώριον. Μόνον τὰς ἀπαντήσεις σας. Ὅ,τι εἶνε «ἀλληλογραφία» ἐπὶ τῶν ἐντύπων ἀπαγορεύεται.

Τυύχρα, πολὺ ἐλυπήθηκα, ποῦ ἔφυγες ἀπὸ τὰς Ἀθήνας χωρὶς νὰ ἔλθῃς νὰ σὲ ἰδῶ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἦτο τόση βία, δὲν πειράζει· ὅταν μὲ τὸ καλὸ θὰ ξαναέλθῃς. Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶνε τίποτε ἡ ἀσθένεια τῆς μητέρας σου καὶ νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα ὅτι ἔγεινεν ἐντελῶς καλά.

Ἡ *Ζιλὲ* μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Ὡραία ἡ Σαύρα τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*. Ἀλλ' ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ ὡραῖο αὐτὸ κομμάτι θὰ ἐγίνετο ὡραιότερον, ἂν, στὴ θέσι τῆς σαύρας, ἔβαζε κανένα ἄλλο μικρὸ ζῶο, πιὸ συμπαθητικό. Αἰσθάνομαι τόση ἀπέχθεια 'ς αὐτὸ τὸ ἑρπετό.»— Ἀλήθεια, τὴν ἀντιπαθοῦν πολλοὶ τὴν καϋμένη τὴ σαύρα. Ἀλλὰ διατί; Ἡ κομψὴ αὐτὴ μικρογραφία τοῦ Κροκοδείλου εἶνε ἀπὸ τἀβλαβέστερα καὶ ἀθῳότερα ζωάκια!..

Ξεύρετε πῶς παρεκινήθη νὰ γίνῃ συνδρομητής μου ὁ *Ναύαρχος Μιαούλης*; «Θὰ σοῦ τὸ εἴπω—μοῦ γράφει—διότι εἶνε ἀρκετὰ περίεργον. Δὲν ἐνεγράφην οὔτε ἐκ συστάσεως οὔτε ἐξ ἐνεργείας τινὸς ξεσπαθωτοῦ, ἀλλ' ἐκ τύχης, καὶ ἰδοὺ πῶς: Εἶχον ὑπάγῃ εἰς τοῦ θείου μου, ὁ ὁποῖος εἶνε παντοπώλης. Ἐκεῖ ἔτυχε νὰ ἴδω ἕνα φυλλάδιόν σου, τὸ ὁποῖον ὁ θεός μου εἶχεν εὕρῃ μεταξὺ φύλλων γάρτου, ποῦ ἠγόρασε πρὸς χρῆσιν τοῦ καταστήματος. Τὸ ἐζήτησα, τὸ ἀνέγνωσα, μοῦ ἤρεσε, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ συνδρομητής σου!» Ὥστε κ' ἐκεῖνοι ποῦ πετοῦν τὰ φυλλάδιά σου, ὥστε νὰ καταντοῦν εἰς τὰ παντοπωλεῖα, ρεκλάμα μᾶς κάμνουν!

Φούρκα, νὰ μὴ λησμονῇς νὰ ἐσωκλείῃς ἀπὸ ἓν δεκάλεπτον γραμματόσημον εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν ποῦ μοῦ στέλλεις νὰ διαβιβάσω. Δὲν τὸ λέγει ὁ Κανονισμός;

Ἡ μεγάλη δυσκολία, *Τέλλε Ἄγρα*, διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ σχέδιόν σου, θὰ ἦτο ἡ ἔλλειψις χρόνου. Ξεύρεις τί εἶνε, ἀπὸ 50 κομμάτια, καλά, ἄξια δημοσιεύσεως, μ' *ἐλαχίστας* διαφορὰς μεταξύ των, νὰ διαλέξῃς μόνον τὰ πέντε ἢ δέκα καλλίτερα; Πρέπει νὰ καθήσῃς νὰ ζυγίσῃς κάθε των λέξιν. Καὶ ποῦ καιρός!.. Καθένας θὰ τὸ νομίζῃ εὔκολον... ἐὰν προτιμηθοῦν τὰ ἰδικά του καὶ ἀπορριφθοῦν τὰ ἄλλα ἀνεξετάστως. Ἀλλὰ δὲν εἶν' ἔτσι!

Καὶ τίνος δὲν ἔχει τὸν θυμασμὸ καὶ τὴν συμπάθειαν, *Κρητικοπούλα*, ὁ μαῦρος ἀλλὰ ἡρωϊκὸς λαός τοῦ Μαυροβουνίου; Ὡραιότατα τὸν χαρακτηρίζεις εἰς τὸ γράμμα σου, ποῦ μοῦ ἄρεσεν ἐξαιρετικῶς.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, *Ἀπελευθερωθεῖσα Μακεδονία*, καὶ σ' εὐχαριστοῦ διὰ τὰ καλὰ λόγια. Τὰ ψευδώνυμα ἐνεκρίθησαν. Δὲν θὰ μοῦ γράψῃ καὶ ἡ ἀδελφή σου; Ἀλήθεια, ἤθελα νὰ μάθω τὴν ἱστορίαν τῆς γνωριμίας μας· δὲν πειράζει ποῦ εἶνε μακρυνή.

Ὁ *Ἥρως τῆς Ἀΐδιον* καὶ ἄλλοι φίλοι μου ἐν Κυπαρισσίᾳ ἔδρυσαν Σύλλογον καὶ τὸν ὠνόμασαν «Διάπλασις». Τοὺς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ εὔχομαι πάσαν εὐδοκίμησιν.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Ψηφοδέλτια διὰ τὴν προκριματικὴν ἐκλογὴν τῶν ψευδονύμων τῆς Α' Τριμηνίας, εἶνε δεκτὰ *μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου*. Σᾶς τὸ ὑπενθυμίζω, διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν δὲν θὰ δεχθῶ κανένα. Σᾶς παραπέμπω καὶ εἰς τὸ 13ον φυλλάδιον, ὅπου ἐδημοσιεύθησαν οἱ ὅροι ἐν ἐκτάσει.

Η ΚΡΙΝΙΩ

[Ἄσπρο μερμήγκι, κοριτσάκι.]

Ἔτσι ἐπιγράφεται ἕνα καινούργιο μυθιστορηματάκι, ποῦ θὰ ρίξῃ νὰ δημοσιεύσῃ ἀπὸ τὸ ἐργόμενον φύλλον. Εἶνε ἔργον τοῦ Ε.-Μ. Laumann, κατὰ μετάφρασιν ἀπὸ τὸ γαλλικὸν τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, μὲ πολλὰς εἰκόνας, καὶ θὰ διαρκέσῃ τρεῖς ἕως τέσσαρας μῆνας.

Νόστιμον, ποιητικὸν καὶ περιεργότατον. Φανταθῆτε ὅτι ἡρωές του εἶνε ἄσπρα καὶ μαῦρα μερμήγκια, τερμῖται, πυγολαμπίδες κτλ. Μὲ μοναδικὴν τέχνην, ὁ συγγραφεὺς, καὶ μαζί του ὁ ζωγράφος, τὰ ἀνθρωποποιοῦν ὅλα καὶ μᾶς παρουσιάζουν ἔτσι, πληριέστερα εἰς τὴν ἀντίληψίν μας, τὸν θαυμάσιον, τὸν καταπληκτικὸν κόσμον τοῦ ἐνστίκτου, ὁποῖος εἶνε ὁ κόσμος τῶν ἐντόμων.

Ἡ Κρινιώ, ἕνα ἄσπρο μερμηγκάκι, κοριτσάκι, ἐγεννήθη τὸ καϋμένο, κατὰ λάθος, μέσα εἰς μίαν φωλιὰν μερμηγκιῶν μαύρων. Κατὰ τοὺς νόμους τῆς φυλῆς, ἡ μικρὰ παρείσακτος πρέπει νὰ θανατωθῇ. Τὴν λυποῦνται ὅμως καὶ περιορίζονται νὰ τὴν ἐξορίσουν. Τὴν διώχνουν λοιπὸν μὲ τὴν παραμάνα της. Καὶ ἔτσι ἀρχίζουν αἱ περιπέτειαί της, ποῦ θὰ σᾶς τέρψουν, θὰ σᾶς συγκινήσουν καὶ θὰ σᾶς μάθουν πολλὰ μυστήρια τῆς φύσεως. «Ἡ Κρινιώ» εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἕνα κεφάλαιον Φυσικῆς Ἱστορίας, γραμμένον κατὰ τὸν θελκτικώτερον τρόπον. Καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι βεβαία, ὅτι μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ εὐχαριστηθοῦν ἀπὸ τὴν ἐκλογήν μου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Δύο ποιήματα τῆς *Κρητικοπούλας*.—Διάφορα τοῦ *Φάωνος*.—«Λεύκωμα» τῆς *Τσουνιδας*.—«Κυριακὴ τῶν Βαΐων» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*.—Διάφορα μικρὰ διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ πολύτιμος φίλη» (ἀσήμαντον)—«Μία παραβολὴ» (ἡ ἰδέα καλὴ τὸ ὕφος ἀκαλαίσθητον)—«Αἱ γυναῖκες τῶν Ἱπποστράτων» (καὶ τοῦτο ἐπίσης τὸ ὕφος πολὺ ἀπεριποίητον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*, σ. (Ν. Ψ.) *Ναύαρχος Μιαούλης*, α. (ΙΙ.Κ.) *Ἀπελευθερωθεῖσα Μιτυλήνη*, (Ι. Χ.) *Μιτυληναῖκη Ἄβρα*, κ. (ΙΙ.Χ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν—ἡ *Ἀπελευθερωθεῖσα Ἤπειρος* (0) μὲ *Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας*, *Κάλτσαν τοῦ Διαβόλου*, *Ἄγνωστον Χ*—ἡ *Ἐλπιδοφόρος Ἑλλὰς* (0) μὲ *Σάμιον Ἐπαναστάτην*, *Ἑλληνικὴν Καρδιάν*, *Ἀτρόμητον Σωφραζέτταν*, *Γλυκοχάραμα*, *Ἄγνωστον Χ*, *Ἐλπιδοφόρον*, *Μόνωσιν*—ἡ *Σπάθη τοῦ Διαδόχου* (0) μὲ *Νέλκε*, *Κόμησσαν Κατιτί*, *Μινών*, *Γαλάτειαν*, *Ὡραιοπαθῆ*—ἡ *Τρελλὴ Ναυτοπούλα* (0) μὲ *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, *Κρητικοπούλαν*, *Ἀτρόμητον Σωφραζέτταν*—ἡ *Εὔθυμος Βοσκοπούλα* (0) μὲ *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Τσούχταρ*—ὁ *Μετεωρινὸς* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Ἀήττητον Εὐζωνον*, *Ἕνα Χιωτάκι*—ὁ *Γενναιόψυχος Ἕλλην* (0) μὲ *Ἄγνωστον Χ*, *Βασιλοπούλαν τοῦ Μιστρᾶ*, *Ὀνειρώδες Βάλς*, *Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ*—ἡ *Τσουνίδα* (0) μὲ τὸ *Σβυστό μας Κανδήλι*, *Βασιλόπαιδα Ναυσικάν*, *Δύναμιν τῆς Θελήσεως*, *Βασιλοπούλαν τοῦ Μιστρᾶ*, *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶ*, *Φλογέραν τοῦ Βασιλιᾶ*, *Κόμησσαν Κατιτί*, *Δοῦκα τῆς Σπάρτης*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Θλιβερὰν Δύσιν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Στρατηλάτην τῆς Μακεδονίας* (ὑποθέτω, ὅτι φθάνουν δέκα, διὰ νὰ ἐκλέξῃ κανεὶς τὰ ποιητικώτερα·) *Ζαπαίδα* (τετράδια· ἔστειλα· τὸ πένθος ἐδῶ ἦτο γενικὸν καὶ ἀκόμη ἐξακολουθεῖ·) *Κερκυραϊκὴν Ἄβραν* (ναί, κάθ' ἐμπόδιον γιὰ καλύ· τώρα περιμένω τὸ νέον της ψευδώνυμον·) *Πανελλήνιον Πόθον* (τὰ ἔλαβα ὅλα κ' εὐχαριστῶ· βραβεῖον ἔστειλα·) *Ὑποβρύχιον Δελφίνα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Μαραμένο Φύλλο* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως·) *Ἀσημὴν Π.* *Ἀλεξ.* (δὲν ἐλήφθη Σελὶς Καλλιγραφίας·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (αὐτὸ τὸ γαλλικόν τὸ ξαναδημοσίευσα· στεῖλέ μου κανένα ἄλλο·) *Ἑλληνικὴν Νίκην* (τώρα λοιπὸν εἰμπορεῖς καὶ ἀναπνέεις ἐλεύθερα; χαίρω πολὺ ποῦ ἐπέτυχεν ἡ ἐγχείρησις· ἀλλὰ φαντάζομαι καὶ τί θὰ ὑπέφερες!..) *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ* (α, ναί· ὅσον δι' αὐτοὺς τοὺς μιναρέδες, ποῦ προσετέθησαν εἰς Ἑλληνικὰς Ἐκκλησίας, μεταλληθεισας εἰς τζαμιά, βέβαια πρέπει νὰ πέσουν! ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ προσδεῦον ξεσπάθωμα·) *Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας* (ἔχει καλῶς· ἡ στέψις τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη·) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα* (ἔλαβα,

εὐχαριστῶ') *Ἐλλάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου* (ἂν καὶ ἀργά, σοῦ στέλλω τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τῆς καλῆς σου μητέρας· κ' ἐγὼ δὲν ἤξερα διατί εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρόν· φύλλον ἔστειλα·) *Ἀτρόμητον Σωφραζέπαν* (ὄχι, λάθος εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 177 Γωνίαν δὲν ὑπάρχει· μήπως ἐννοεῖς τὸ «ἰδότης»; θέλει «ἰδιότης»· τὸ ἕνα σου τετράδιον ἦτο διὰ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδιὰν* καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὴν *Δαφνοστεφῆ Νίκην*·) *Φάωνα* (μ' αὐτὰ ὅλα γίνονται διὰ κλήρου· πῶς εἰμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά;) *Κραυγὴν Νίκης* (θὰ ἔτυχε νὰ μὴν ἦταν ἔκτακτα αὐτὰ ποὺ ἐδιάβασες, ἀλλὰ ἡ ρωσσικὴ φιλολογία εἶνε μεγάλη κ' ἔχει πολλὰ ἀριστουργήματα·) *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου* (τόμον ἔστειλα· ὡραῖα αὐτὰ ποὺ γράφεις·) *Μανώδη Ταξειδιώτισσαν* (εἶνε λάθος· ἔπρεπε νὰ λέγῃ «λίμνη τῆς Ρωσσίας»·) *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν* (ἔχει καλῶς· ἔστειλα·) *Ἀθάνατα 1821-1912* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά· α, ψευδώνυμα δὲν λέγω! δὲν εἴπαμεν ὅτι αὐτὰ εἶνε μυστικά; θέλεις νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἄλλος γιὰ σένα καὶ νὰ σὲ μαρτυρήσω;) *Λίνον Ν. Π.* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *3ην Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου – Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Ἰουνίου)

193. Δεξίγριφος.

Θεὰν ἀρχαίαν
Μ' ὀστοῦν ἐνιδνω
Κ' ἥρωα μέγαν
Σοῦ φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

194. Συλλαβόγριφος

Εἰς ἕνα ζῶον φόρεσα
Μιὰ νότα γιὰ καπέλλο
Κ' ἕνα πότάμι ἔκαμα
Χωρὶς κ' ἐγὼ νὰ θέλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατείρας Ἑλλάδος

195. Στοιχειοτονόγριφος

Εἶμαι νῆσος τῶν Κυκλάδων
Ὅπως ἔχω ἐὰν μείνω.
Ἕνα γράμμ' ἂν μοῦ ἀφαιρέσῃς
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς,
Οἶκος ἱερὸς θὰ γίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δύξης

196. Αἴνιγμα.

Εἰς τοῦ Ὑμηττοῦ ἐπάνω
Κατοικῶ τὴν κορυφήν
Καὶ δι' ὅλους ἑτοιμάζω
Πολυζήτητον τροφήν.
Ἂν τὰ τρία τελικά μου
Νάφαιρέσῃς πειραθῇς,
Τὸ γλυκύτατόν μου ἔργον
Θενὰ ἴδῃς παρευθύς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Χελιδονάκι

197. Πυραμὶς

Οἱ σταυροὶ φυσικὸν φαινόμενον.

* + * = Συμπερασματικόν.
* * + * * = Μήν.
* * * + * * * = Ἥρως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος

198. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Ἥρως Ἀργοναύτης.
* * * *
* * * * * * * = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
* * * *
* * * * * * * = Ὅπλον ἀγχέμαχον.
* * * *
* * * * * * * = Ρῆμα οὐδέτερον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ

199. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα χώραν τῆς Ἑλλάδος.

1. Ἱερὸν Σύμβολον. 2. Πτηνόν. 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 5. Πρόσωπον τῆς Ἁγ. Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυφαιόλου Ἕκτορος

200. Μικτὸν

υ α ε – ε – ο α – * – ευη,
δ – * – μ – χς – τν – θλς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ματωμένο Φεγγάρι

201. Γρῖφος

τὸ πωλῶ τὸ F
ΟΥΚ τὸ πωλῶ τὸF τὸ πωλῶ ΑΔΑ τὸ F τὸ πωλεῖ τὸ F
τὸ πωλῶ τὸ πωλῶ τὸ F τὸ F
τὸ πωλῶ τὸ F

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἱππότου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Ἱδρύομεν παράρτημα ἐν Κορίνθῳ. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος Α. Κίννας, ταμίας Π. Βλάσσης, γραμματεὺς Λ. Κανιάρης. Τούτους συγχαίρομεν διὰ τὰς ἀύκνους ἐνεργείας των. *(ΙΓ', 145)*

Εὐγενεῖς ψηφοφόροι! Ψηφίσατε πάντες τὰ κάτωθι ψευδώνυμα:

ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΑ ΕΛΛΑΣ
ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ 1912
ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ
ΞΙΦΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΣΦΡΙΓΩΣΑ ΝΕΟΤΗΣ

ὑποστηριζόμενα ὑπὸ τῶν Συλλόγων **'ΟΛΥΜΠΙΑ,,** καὶ **"ΕΛΛΑΣ,,**. *(ΙΓ', 146)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Ἐπόμενον ἦτο εἰς Χρῆστον Ζάχον, θριαμβευτήν, νὰ διαψεύδῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ τεθεῖσαν ὑπογραφήν. *(ΙΓ', 147)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Ὀνειρευμένη *Ἑλλάς*: Δὲν ἐζητήσαμεν ὑμᾶς ὡς μέλος καὶ δὴ ὡς σύμβουλον· εἶνε τόσοι πολλοὶ ὥστε δὲν χρειάζεσαι. Ἐγράψαμεν ὅμως μαθόντες πκρ' ὑμῶν ὅτι ἡ προηγουμένη ἀγγελία σας ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ σας: ὑπὸ τοῦ «Θριάμβου». *(ΙΓ', 148)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ,,

Ὅστε, ἀγαπητὲ (τί λόγος!!) «Θρίαμβε», πρὸς κέντρα λακτίζεις κάμνων ἀνυποστάτους ἀγγελίας. *(ΙΓ', 149)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΝ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

Σπεύσατε! Ὅλοι νὰ δείξετε τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὴν ἀγαπητὴν «Διάπλασιν» τασσομενοι ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ «*Συλλόγου Διάπλασις*», ἀληθοῦς ἀντιπροσώπου αὐτῆς, σκοποῦντος εὐρυτάτην διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως». Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: *Ἥρως τῆς Αἴρεων*, ταμίας: *Τολμηρὸς Ἀεροπόρος*, γραμματεύς: *Δοξασμένη Ἤπειρος*. Ζητοῦνται δραστήριοι παντοῖοι ἀντιπρόσωποι. Ζητήσατε καταστατικά. Τρίμηνος συνδρομὴ λεπτὰ 60.—Διεύθυνσις: «Σύλλογον Διάπλασιν», Κυπαρισσίαν. *(ΙΓ', 150)*

Ὅλοι ἄσπρο! στὴν ἀληθῶς

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ
ΤΟΛΜΗΡΟΝ ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ

ὑποστηριζομένους ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου Διάπλασις». *(ΙΓ', 151)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΓΩΝ»

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: ***Νέλκε***, πρόεδρος· ***Κῦμα***, ἀντιπρόεδρος· ***Φθινοπωρινὴ Δύσις***, γραμματεύς· ***Ὑπὲρ Πατρίδος***, ταμίας. Τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὴν ***Ἡρωΐδα τοῦ Σουλίου***, τὴν ***Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ*** καὶ τὴν ***Συλφίδα***.

Κατὰ τὴν τελευταίαν του συνεδρίαν τὸ ἀπολυθὲν Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐξέλεξε παμψηφεὶ τὴν μὲν ***Κάρμεν*** ἐπίτιμον πρόεδρον, τὸν δὲ ***Δωδωναῖον*** ἐπίτιμον μέλος τοῦ συλλόγου.

Ἀντιπρόσωποι διορίζονται: Βιέννης: ***Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας***. Ἰωαννίνων: ***Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου***. Καλαμῶν: ***Φυσιολάτρις***. Κεφαλληνίας: ***Γαλάτεια***. Κορίνθου: ***Δοξασμένο 1912***. Λίμνης (Εὐβοίας), ***Ἄρης***.

Ζητοῦνται δραστήριοι Ἀντιπρόσωποι καὶ ἄλλων μερῶν. Ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1913 ὡρίσθη εἰς ***μόνον 50 λεπτά***, κατὰ τριμηνίαν. Διὰ πληροφορίας καὶ καταστατικὰ ἀπευθυντέον πρὸς τὸν κ. P. Couloutbros, Wien 2., Untere Augartenstrasse 40.

Νέλκε — Πρόεδρος
Φθινοπωρινὴ Δύσις — Γραμματεὺς

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ
(Πρώην *Ἀτλαντικοῦ* καὶ *Χιαβάθα*)

'ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ'

(Συλλογὴ Ποιημάτων)

Ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁπουδήποτε ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου φρ. 2

Γράψατε: D. E. VALAKOS
71-77 Park Place
NEW YORK, U.S.A.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 17ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 153].

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλισσάβετ Α. Καππί, Κοίλα Γερογιάννη, Ἔνδοξος Ἀκρόπολις (16,17), Εὐθυμος Βοσκοπούλα (16,17), Μυρσίνη Ἀμπελλοράβδη, Δ. Ε. Φινόπουλος, Ἰ. Καραμάνος Ζαΐρα Σ. Ζερβοῦ.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθαν. Α. Παναγιωτόπουλος.
ΒΟΛΟΥ: Γ. Ν. Βαρουξῆς, Γ. Α. Χαλκιαδόπουλος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Λέλα Παπαγεωργίου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀγγελικὴ Στράτη, Ἀλεξάνδρα Κουσουνῆ, Ἀθηνᾶ Καλογεροπούλου, Ἀλουΐσιος Ι. Τζουλάτης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Ι. Γεραρῆ, Γ. Κ. Σοῦτσος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Θεοφάνη Κ. Οἰκονόμου, Νίνα Κ. Πετρουντζῆ.
ΚΩΝΩΠΟΛΕΩΣ: Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, Α. Πασχαλίδης, Ἡμιολία.
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Ν. Ι. Γρηγορογιώτης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρία Μαρκίδου.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ: Αἰκατερίνη Ἀσλανίδου (16).
ΠΥΡΓΟΥ: Φωφὼ Ε. Καρίτσου, Γεωργία Κ. Ζώρα, Ἑλένη Τρυφωνοπούλου, Ὄλγα Θ. Πετσινῆ.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Νίκος Δ. Καραγιάννης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Κ. Σταυρόπουλος.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασιλ. Ἠλ. Τράμπας.
ΥΔΡΑΣ: Γρ. Ι. Ἀρμυρώνης, Ἀθανασία Ι. Ράλλη, Νίνα Ἀν. Καρδούλη.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Λούλα Σ. Μάλλιου, Σ. Γ. Μπεκρῆς, Δ. Ε. Ὀλύμπιος, Ραλλοῦ Ι. Βεζύρη, Ν. Α. Καθενιώτης, Εὐαγ. Η. Παπαηλιόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: Ν. Ι. ΓΡΙΠΟΝΗΣΙΩΤΗΣ ἐν Λεβαδείᾳ καὶ ΣΠ. Κ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τριπόλει, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2442*